Valentina Carmen Dincă

ilustraţii de Iuliana Vîlsan

Lumea lui Ciupicilă - Mofturici

LiterNet.ro

Lumea lui Ciupicilă – Mofturici

Valentina Carmen Dincă

Redactori: Răzvan Penescu rpenescu@literne t.ro
Geta Rossier grossier@literne t.ro
Editor format .pdf Acrobat Reader şi coperta: Iulia Cojocariu

Desene: © 2004 **Iuliana Vîlsan**
Text: © 2004 **Valentina Carmen Dincă.** Toate drepturile rezervate autoarelor.

© 2004 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader
Este permisă difuzarea liberă a acestei cărţi în acest format în condiţiile în care nu i se aduce nici o modificare şi nu se realizează profit în urma acestei difuzări. Orice modificare sau comercializare a acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet este interzisă.

ISBN: 973-8475-58-9

Editura LiterNet
http://editura.literne t.ro
office@literne t.ro

Cuprins

NAŞTEREA LUI CIUPICILĂ.....3

CIUPICILĂ HOTĂRĂŞTE SĂ ZBOARE.....9

LIVADA CU MANDARINI 13

VISUL.....16

TRISTEŢEA MĂGĂRUŞULUI.....21

UMBRA 26

Editura Liternet, 2004

NAŞTEREA LUI CIUPICILĂ

Ori de câte ori un măgăruş apare pe lume, între spiriduşi se iscă zarvă mare. Da! Căci trebuie croit câte un tipar de încăpăţânare, unul pentru urechi – sau mai multe, că acuşi se termină sezonul de iarnă...Offf, ce ţi-e şi cu moda asta !! Insă cel mai greu şi mai greu este de făcut tiparul pentru: „Iha iha", căci spiriduşii doreau să facă sunetele nici prea ascuţite, nici prea joase şi nici asemănătoare cu ale altor măgăruşi.

Tot cam pe atunci, noaptea străluta cu stropi de lumină cărora spiriduşii le spuneau stele: pesemne luna furase din nou ardei din acela roşu şi iute din grădină. Motivul? Cică, doar să îi facă în ciudă nopţii: o ştia alergică la ardeiul iute! Sau poate... poate doar îi plăcea să vadă cerul plin de stele. Fereastra spiriduşilor rămase luminată până în zori. Toate trebuiau să fie gata înaintea sosirii lui Ciupicilă-Mofturici. Mda... Măgăruşul căpătase deja un nume! Căci

Editura Liternet, 2004

printre spiriduşii ursitori, era unul cam gură-spartă care destăinuise ce... meteahnă avea să aibă micul măgăruş.

Munceau cu toţii. Foarfecele clămpăneau, creioanele alergau pe foi, câte un ac nărăvaş încurca firul tras. Socotiră apoi, că ar fi timpul să tragă şi un pui de somn aşteptând înălţarea căsuţei lor pe norul bucălat. Ca de fiecare dată, trebuiau să ancoreze grădina pe norişorul-zmeu. Doar nu credeţi că spiriduşii ar mai fi fost spiriduşi dacă nu ar fi avut o grădină cocoţată într-un căruţ din lemn de cireş!

Dar uite că aşa ne lungim cu vorba şi nu mai ajung să vă spun ce e cu Mofturici. Unul dintre spiriduşi rămăsese la măsuţă şi desena de zor când, dintr-o dată, lângă el apăru... măgăruşul!

„Ce faci aici?" l-a întrebat măgăruşul, curios din cale afară. Şi, ca să nu îşi dezmintă numele, ciupi mâneca spiriduşului, înşelat poate de culoarea verde a hăinuţei acestuia.

Editura Liternet, 2004

„Desenez o căsuţă. E pentru tine! Uite, o să fie chiar pe norul ce ne urmează!”

Măgăruşul începu să caşte. Probabil obosise... Însă, cu ochii tot la creion:

„Dar... unde mă voi plimba? Şi ce verdeţuri voi ronţăi, căci nu văd urmă de grădină... ”şi se apucă să ronţăie boneta spiriduşului. „Phuah! Nu sunt bune deloc frunzele astea de păpădie... Deci, cum rămâne cu plimbarea?”

„Ei... Ajunge doar să mă chemi şi pornim împreună la plimbare. Uite ce grădină minunată purtăm după noi ! ”

„Aha-ihaaa-ha-ha, ce grădină mai e şi asta? Nu văd răsadurile de morcovi... Nici capetele rotunde de varză? Acela ce e?”, întrebă iar măgăruşul.

„Un cactus!”

„Ce să fac eu cu un cactus?” se bosumflase măgăruşul.

„Păi... ”

Editura Liternet, 2004

„Aha, cred că înţeleg”, îl întrerupse măgăruşul pe spiriduşul nehotărât. „Pe cactus ne dăm drumul ca să ajungem în bucătărie. Ihaaa-aaaaaa, pardon, în... grădină! Nu-i aşa? Dar arătarea neagră ce împrejmuieşte grădina ce este?”

„Ăăăăă, păi... un gard...”

„Urât mai este! Ihaaa, negru şi... şi... ” şi măgăruşul rămase cu gura căscată pe măsură ce creionul alerga de-a lungul gardului îmbrăcându-l în vreji de tărtăcuţe portocalii, galbene, pestriţe.

Numai că, se pare, tiparele pentru „Iha-iha” nu fuseseră tocmai bine făcute. Erau un pic poate prea ascuţite, căci ceilalţi spiriduşi se treziră şi se strânseseră de jur împrejurul lui.

„Ihaa, nu vreau să locuiesc în căsuţa de pe nor! Nici măcar în grădină nu vreau să mă plimb de unul singur! Nici gard fără portiţă nu vreau!!!!”

Editura Liternet, 2004

„Dar... Ciupicilă, nu vei fi singur! Te vom însoţi oriunde până vei creşte... ” spuseră în cor spiriduşii.

„Daaaa? Şi te pomeneşti că o să ronţăiţi odată cu mine varza? Las' că ştiu eu că nu o să mă lăsaţi să dau iama prin răsadurile cu legume. Ca să nu mai zic prin cele cu flori! Şi dacă o să mă atace cineva? O să vă strângeţi voi în cerc cu mine şi o să daţi din copite? Nici măcar nu aveţi copite!”

„Hmmm”, îşi scărpinau spiriduşii bărbuţele, „pentru un măgăruş nou – născut acesta era prea vorbăreţ !”

„Dar... Alţi măgăruşi vor fi acolo, în căsuţă?” reîncepu măgăruşul.

„Nuuu... asta e doar căsuţa ta ! ”

Editura Liternet, 2004

Ciupicilă îşi mişcă urechile nemulţumit şi ieşi afară din căsuţa spiriduşilor, trântind uşa după el, de parcă l-ar fi supărat cineva. Probabil a plecat în căutarea altor urecheaţi. Sau pur şi simplu... avea nevoie de intimitate... de măgăruş. Se presupune că de atunci spiriduşii nu s-au mai amestecat în treburile lui Mofturici şi l-au lăsat de capul lui.

Editura Liternet, 2004

CIUPICILĂ HOTĂRĂŞTE SĂ ZBOARE

Măgăruşului nostru tare îi mai plăcea să colinde. Rămânea ore în şir să privească pietrele, florile. Când mai dădea peste vreo buburuză, se apuca să socotească câte buline avea pe aripi:

„Una... două... şi cu încă două fac...”

Sssstt ! Nu bârfim dacă spunem că nu îi prea plăcea matematica! La urma urmei, nici nu avusese răbdare să stea să înveţe de la spiriduşi ce trebuia să înveţe. Era dumnealui... hai să îi zicem: autodidact! Dar matematica tot îi părea tare grea, orice ar fi spus ceilalţi.

Cum care ceilalţi? Credeţi că nu avea o mulţime de prieteni? Că dacă nu ştia să socotească ceilalţi îl ocoleau? Eheee, până şi de ciupit ciupea doar smocurile de iarbă care îi dădeau voie!

Editura Liternet, 2004

De la o vreme însă, Ciupicilă era cam preocupat. Tot socotea şi socotea. Se mai ajuta şi de copite. Eeee!!! Până la opt numărătoarea îi mai ieşea, dar când dădea de câte o buburuză cu mai multe buline... Îl treceau toate năduşelile!

Îi şoptise cineva că acelea care sunt galbene au 22 de buline... „Ihaaaaaaaaa", ce număr mare ! Şi începea cu o copită, două, trei... Iar se încurca, iar o lua de la capăt. De descurajat nici vorbă !

Zărise el un fluture... Îi urmărise mişcările graţioase. Apoi o pasăre planând pe cerul albastru... Şi uite aşa se născu dorinţa de a zbura! Măgăruş zburând ?!?

Dacă nu ştia să socotească, nu înseamnă însă că era prost. Brrrr, ce cuvânt urât ! Tocmai de aceea se străduia să înveţe. Avea nevoie şi de niţică fizică. Apoi, să afle ce şi cum cu acei curenţi de aer. Şi de ceva geografie... Când ajunse însă la geometrie, i se zbârli toată blana lui cea fumurie! Auzise câte ceva şi despre portanţă... Multe mai erau de ştiut !

Construise un soi de zmeu... Luase spiţele unei biciclete, se sfătuise cu pescăruşii, cu rândunicile... Începem să credem că tot neamul păsăresc îşi dăduse acordul pentru schiţa de planor.

Editura Liternet, 2004

Dar când să zboare cu el... Nici chip ca planorul să pornească ! Şi-a redus Ciupicilă porţia de frunze de păpădie, de morcovi, de fân. Doar, doar va slăbi un pic ! Astfel, planorul nu va mai fi atât de încăpăţânat şi îl va purta pe cărările dintre nori.

Ajunsese bietul Ciupicilă de îi puteai număra coastele prin piele ! Aşa că, prietenii lui hotărâră să îi facă ceva, numai să îi audă din nou acel „Ihaaaa-ihaaaaa" plin de voioşie. Puţin cam ascuţit, dar ce avea a face ?

Ce credeţi că au făcut ? Dacă planorul nu zbura şi nu zbura... Au construit un leagăn !

Au furat sfoara pe care îşi întindeau spiriduşii hainele la uscat ! Portiţa dinspre grădină dispăru şi ea. Ciocănitoarea le veni în ajutor, gaiţele zburară până la râu, în vale ca să îi cheme pe castori.

Au ales copacul cel mai înalt. Păsările au ridicat frânghiile. Tare lungi mai erau, păi da ! Căci spiriduşii sunt numeroşi şi au multe haine de întins la uscat... Le-au legat bine de tot, de ramura cea mai rezistentă...

Editura Liternet, 2004

Şi l-au chemat pe Ciupicilă când totul a fost gata.

„Ihaaaa, ihaaaaa", doar atât mai putu rosti dragul nostru măgăruş emoţionat din cale afară.

Îşi luă avânt şi zbură... Se ridica atât de sus că putea zări vârfurile celorlalţi copaci. Ce mici îi păreau toate de aici, de sus! Şi ce lăptoşi erau norii ! Nu erau nicidecum pietroşi, cum crezuse el, când îi privise de pe pământ. De uimire, uitase să se ţină de frânghii şi alunecă...

„Ihaaaa, ce repede mă apropii de pământ !"

Să nu vă fie teamă, căci măgăruşii au fiecare câte un spiriduş protector ! Şi Ciupicilă a „aterizat" într-un morman de mandarine, fără nici o julitură pe frumoasa lui blăniţă... Ci doar multe, multe buline portocalii...

Editura Liternet, 2004

LIVADA CU MANDARINI

Dis de dimineaţă, totul era atât de liniştit! Vieţuitoarele picoteau lenevind încă, în dimineaţa caldă de vară. Ultimele umbre ale nopţii se furişau printre tulpinile mandarinilor. Un mandarin mai poznaş lăsa să cadă câte un fruct către covorul verde.

De i-ai fi urmărit paşii rotunzi, repezi şi portocalii, ai fi chemat vântul în ajutor să poarte mandarina în aer, să cadă în altă parte şi nu către măgăruşul ce visa la... măgăruşi portocalii pe pereţi albaştri.

Dar vântul dormea şi el ascuns printr-o scorbură... Aşadar... mandarina căzu cu zgomot: „Pleosc!”.

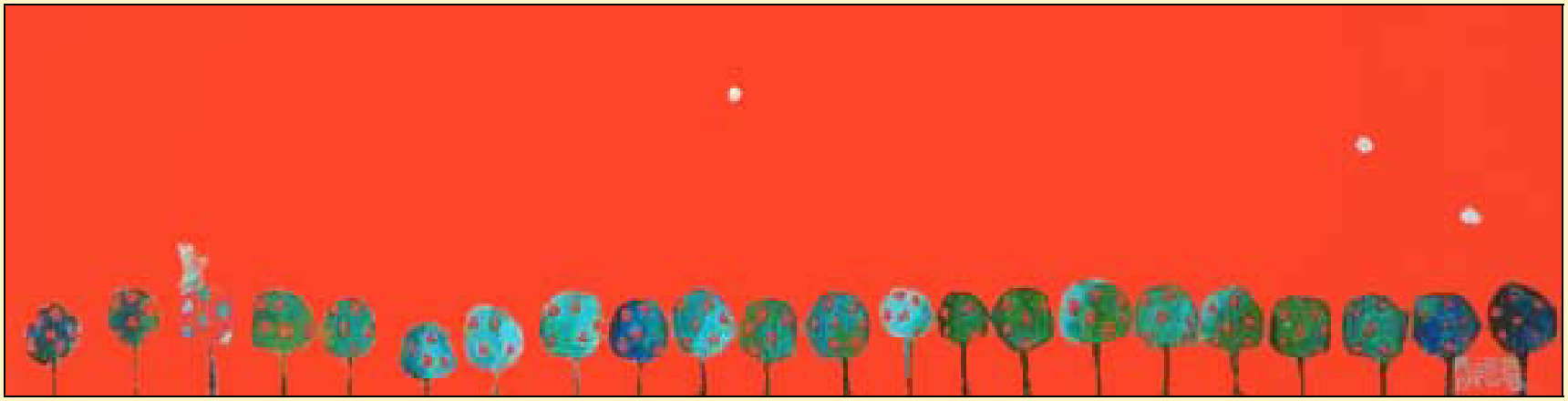

„Auuuuu, Iha-auuuuuuuuuuuu!!!!”

Editura Liternet, 2004

Nişte ochişori rotunzi ascunşi într-o blană fumurie se deschiseră brusc. „Ihaaa, auuuuu!”

Îşi pipăi cucuiul nemulţumit.
„Tocmai când dormeam aşa de bine... ”

De unde apăruse măgăruşul acela, acolo ? Tocmai sub mandarinul buclucaş ! V-aţi dat seama cu siguranţă. Cât dormise el pe grămada de mandarine, avusese un vis...

Se pare că avusese ceva timp, nu prea mult, cât durează un vis-în-zile, un stăpân cam leneş de felul lui. Norocul lui că doar în vis ! Şi uite aşa, zi după zi, Lenea şi Stăpânul său se înţelegeau tot mai bine, devenind chiar de nedespărţit. În timp ce măgăruşul nostru se hrănea cu smocuri de iarbă întâlnite în drum şi bea apă din băltoace. Ca să nu mai spunem că blana i se încâlcise din cale afară de când nu mai fusese ţesălată ! Până şi obiceiul lui de a ciupi pierise, încercând să câştige bunăvoinţa acestui stăpân. Doar numele îi rămăsese: Ciupicilă.

Îi purtase totuşi pe cei doi, conştiincios şi fără prea multe mofturi. Numai că stăpânului său îi păru greu chiar şi să se lase purtat pe spinarea măgăruşului. Aşa că îl lăsa de izbelişte ţinând tot mai strâns Lenea în braţe. Pesemne i se făcuse frig şi încerca să se încălzească...

Tocmai în momentul acesta al visului, a căzut mandarina ! Aşa că, măgăruşul se trezise sub mandarin, cam abătut şi fără voie. Nu îi plăcea deloc să îşi amintească visul ! Norocul lui că era niţel uituc.

Editura Liternet, 2004

Odihnit acum, uitând şi de cucui, cerceta cu luare aminte împrejurimile. Nici nu se dezmeticise bine când o ceată gălăgioasă intră în livadă purtând coşuri mari, împletite.

Coşurile se umpleau repede cu globuri portocalii. Măgăruşul privi la ei ceva timp. Apoi legă coşurile câte două, cu bucata de sfoară ce îi înconjurase gâtul şi mişcându-şi urechile cenuşii aştepta. Chicote şi voci bucuroase îi întâmpinară ideea.

Culegătorii de mandarine erau tare mulţumiţi de ajutorul neaşteptat! Mai ales că nori mai cenuşii decât blana măgăruşului se apropiau ameninţători. Aşa că porniră cu toţii către căsuţele lor. Bineînţeles că şi Ciupicilă primi de mâncare şi adăpost, culcuş proaspăt de paie pe care însă îl ronţăi până în zori.

Ciupicilă fu îndrăgit de toată lumea. Mai ales de către copii cărora urechile sale li se păreau atât de caraghioase încât râdeau mereu când îl vedeau. Erau cam răutăcioşi, am spune noi, cei care îl ştim pe Ciupicilă tare sensibil. Dar nu e chiar aşa! Le era drag, aşa cum era el: urecheat şi uituc !!!

Editura Liternet, 2004

VISUL

De bună seamă, măgăruşul acesta nu era chiar unul obişnuit! Căci avea propria lui căsuţă, cu pat, covoare, şi un scrin în care îşi ascunsese o piele de sărbătoare, albă. Ba chiar şi draperii îi străjuiau ferestrele păzind razele de lună, să nu care cumva să îi tulbure somnul.

Să nu credeţi că fusese dorinţa lui de a locui acolo. El s-ar fi mulţumit doar cu un culcuş din fân moale, aromat şi care să îl învăluie în miros de caprifoi, iar prin spărtura acoperişului grajdului să fi privit noaptea la stele, în timp ce rumega.

De când locuia în căsuţa cea nouă, căpătase un obicei: înainte de a se culca şi de a îşi pune boneta peste urechile lui lungi, se uita sub covor, după draperii şi mai ales sub pat. Purta lumânarea prin toate colţurile întunecate, urmărit de umbra sa caraghioasă proiectată pe pereţi.

Editura Liternet, 2004

Aproape că adormise. Visa la câmpul lui verde unde se născuse. Un câmp pe care dogoreau macii sălbatici în izbucniri roşii precum focurile mocnite în vârf de munte. Visa mereu câmpul lui cu maci. De aceea şi ceruse, ca pe draperii să îi fie brodaţi sute de maci. Hm! gurile rele spuneau că dacă ceva e în cantitate mare, îşi pierde farmecul, gingăşia. Aşa o fi! Dar nu şi pentru câmpul lui în care soarele se trezea şi adormea roşu.

Probabil uitase fereastra deschisă, dincolo de draperii. Ochii săi mijiţi vedeau cum draperiile se întind pe pereţi, cu miros verde. De uimire, îi picase şi scufia de pe urechi. Tare caraghios mai trebuia să fie, stând aşa, cu gura căscată în mijlocul cuverturilor înflorate! Privirea o luă pe urma sfeşnicului, sub covor, după draperii, sub pat. Însă totul era câmp! La o aruncătură de băţ , zări o făptură albă, mai albă decât straiul lui de sărbătoare ascuns în cufăr, ce număra petalele purtate de vânt. Privirea lui, bănuitoare se întoarse către locul unde ar fi trebuit să fie cufărul. Dar nu zări decât o moviliţă de pământ. Oare i-o fi furat straiul făptura aceea ?

„Ihaaa, dar dumneata cine eşti ? Ia te uită ! Nu cumva ăsta e straiul meu ?" Şi încruntat şi cu copitele gata de harţă, îl privea în continuare pe intrus.

Ochii făpturii rămăseseră la fel de limpezi:

Editura Liternet, 2004

„Dar poate ghiceşti cine sunt !”

„Hmm! Îmi cam semeni. Da' în frunte ce ai ? Te-oi fi lovit şi ai căpătat ditamai cucuiul. Hmmm! Aşa îţi trebuie dacă ai furat haina mea cea albă !!! Te-ai împiedicat de covor şi te-ai lovit de colţul cufărului. Ihaaa !!!! Dar... te doare cumva ?”

Râsul izbucni fără urmă de supărare: „Mai încearcă, hai, şi stai liniştit că haina ta e pusă la însorit pe salcâm. Ţi-o perie albinele! Cât de durut... Nu, nu mă doare... ”

După ce se convinse că ce auzea e adevărat, măgăruşul îl privi din nou, de data aceasta mai puţin suspicios şi mai mult curios.

„Mda, nici urechile nu ţi-s aşa de lungi, iar coama e mătăsoasă şi...”

Deodată, măgăruşul se posomorî.

Editura Liternet, 2004

„Tu eşti un măgăruş tare frumos, cu cucui cu tot! Pe când eu...” îşi furişă privirea către copite. Blana lui, alături de cea albă, părea mai sură ca niciodată. Iar urechile... În zadar căută boneta să le ascundă sub ea! Apoi se răzgândi. Cu bonetă ar fi fost şi mai caraghios. Măcar nu avea cucui. Asta i-ar mai fi lipsit !

Gândurile i se citeau în urechile pleoştite dar mai ales în boticul posomorât. Probabil ar mai fi continuat el aşa, mult timp, când auzi:

„Dar de ce faci comparaţie între noi doi ? Eu nu sunt nicidecum un măgăruş, ci un unicorn ! Şi nu am cucui deloc ! De aceea ţi-am spus că nu mă doare !”

„Un unicorn ? Ăăăăă... Ce e acela un unicorn ? Da', de unde ştii că făceam comparaţii... ? Că doar eu nu am spus nimic... ”

„Păi nici nu trebuie să spui cu glas tare ori şoptit. Eu aud gândurile... suntem într-o poveste şi

Editura Liternet, 2004

unicornii sunt...”. Explicaţiile unicornului se amestecară cu vântul şi foşnetul ierbii. Până la urmă, râsetele măgăruşului se răspândiră cu voie bună ameninţând urechile bursucilor ce traversau câmpul către pădurice.

„Ia te uită la Ciupicilă-Urechioşilă, parcă ar chicoti în somn, puturosul!”, glasurile copiilor îl făcură pe măgăruş să deschidă ochii.

Vechiul lui grajd îl întâmpină cu acoperişul spart prin care se vedeau stelele.

„Iha, ihaaa, nici urmă de bonetă, pat sau draperii !”. Eheee, dar cine mai avea nevoie de ele? Prin uşa deschisă a grajdului, câmpul cu maci îi făcea cu ochiul şi spinările a doi bursuci se grăbeau printre tulpini.

Însoţit de cei doi copii, porni către izvor. Ziua abia începuse şi trebuia să care apă către grădină, înainte ca soarele să înceapă vătămarea plantelor cu arşiţa lui. Hm! gândea Ciupicilă, o să care atât de multă apă că răsadurile grădinii lor or să fie cele mai frumoase. Şi avea să îl poftească pe unicorn într-o zi să guste din varză. Spera să îi placă! Nu avuse timp să-l întrebe care e mâncarea lui preferată, dar o să îl întrebe la următoarea întâlnire. El era sigur că se vor mai întâlni! Şi cine ştie? Poate îl va prezenta şi copiilor... într-o zi... poate!

Editura Liternet, 2004

TRISTEȚEA MĂGĂRUȘULUI

Noaptea era mohorâtă de tot, cernându-se sură printre crengile răsucite de vânt. Când ploua aşa cenuşiu, măgăruşul se simţea doar o siluetă gri ca şi strada de-aceeaşi culoare. Şi în zadar îşi vâra botul în grămada de fân. Nu-şi putea ignora gândurile! Lui îi plăceau ploile repezi de vară, când ieşea şi lăsa şiroaiele de apă să-i curgă pe grumaz şi să îndepărteze praful, aşa cum observase că se întâmplă cu plantele după fiecare ploaie.

Numai că aceasta era o ploaie de noapte, cu fulgere fugărind către întuneric umbre de copaci şi lovind cu furie acoperişul grajdului. Nu îşi mai amintea ce se întâmplase exact data trecută, când plouase aşa. Parcă zărise siluete ascunse, cu forme ciudate...

Editura Liternet, 2004

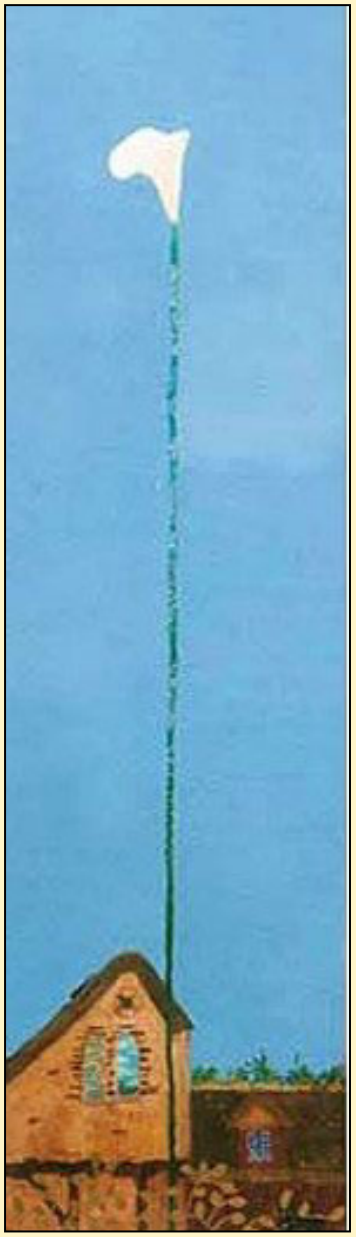

„Ihaaa, rău mai e să fii aşa uituc !” „Aaaa, una din acelea... ştiţi voi ! O formă din acelea, ciudată fusese smulsă si purtată până la el. Ihaaaaaaaaaa, mi-am amintit! Umbrelă, îi spun oamenii !”

Era niţel nedumerit măgăruşul nostru. De felul lui era chiar un măgăruş deosebit de vesel, şi... cam uituc. Însă uneori nu putea să uite tocmai lucrurile pe care şi le dorea uitate.

Hm! De vină trebuia să fie doar ploaia aceasta, cenuşie. Deunăzi, zărise în piaţă un măgar cu capul plecat şi cu urechile în jos. Şi apropiindu-se mai bine, zări o expresie zeflemitoare, batjocoritoare pe buzele întinse într-un mod tare neplăcut.

Brrrr ! se întristă. Tare chinuit trebuia să mai fie acela! Da, da... căci numai atunci capătă ei această expresie. Păi doar nu vă imaginaţi că măgăruşii devin îndărătnici aşa uşor, cu voia lor! Nuuuu, doar când sunt trataţi rău... Chiar şi aşa, chinuiţi de stăpân şi tot îl simt de departe şi îl deosebesc de ceilalţi oameni.

„Ihaaa, ce e cu gândurile astea ? Ia să caut eu druga aceea aurie de porumb pe care am păstrat-o pentru mâine dimineaţă... Unde am pus-o oare ?”

Editura Liternet, 2004

I se făcu dor de unicorn. În doi i-ar fi părut timpul mai scurt până dimineaţă. Şi avea atâtea să îl întrebe! Se mai foi încercând să adoarmă, însă îi revenea în minte imaginea măgăruşului din piaţă. Îşi mai aminti o imagine pe care o zărise în aceeaşi zi: o barză ce adusese hrană alteia bătrâne şi slăbite. Şi din nou, îi reveni imaginea măgarului cu poveri mult prea mari pentru cât de bătrâne îi erau oasele.

„Nu ţi-s dragi oamenii ?”

„Ai venit, unicornule !!!”

Dincolo de iesle, unicornul privea îngândurat către spărtura din acoperiş:

„Pe aici parcă ţi-ai deschis fereastră în cer, sau cerul şi-a lăsat doar un ochi descoperit pentru tine ?”

„Îmi place cerul... Aşa nici nu trebuie să ies în întuneric... Ştii că mie nu îmi place întunericul... ”

„Nu ţi-s dragi oamenii ?” întrebarea veni ca o umbră a celei dintâi.

Editura Liternet, 2004

Urechile lui Ciupicilă îi trădară întristarea.

„Nu sunt toţi la fel... ”
„Nu, nu sunt ! Te-a întristat soarta măgăruşului văzut în piaţă... ”

„Păi... ”

Nu termină ce vroia să spună căci un zgomot teribil venind dinspre acoperiş îi întrerupse. Şi mogâldeaţa, ce alunecase pe o ţiglă umedă, ateriza pe grămada de fân din faţa lui Ciupicilă.

Un spiriduş ! Tocmai acela care desinase căsuţa pentru el, privea oarecum ruşinat către cei doi fiindcă fusese prins trăgând cu urechea. Lucru tare urât atât în lumea poveştilor, a animalelor cât şi în cea a oamenilor!

Însă îl iertăm cu toţii, căci nu făcea asta decât pentru a veghea asupra lui Ciupicilă. Credem noi că i se făcuse dor de acel Ciupicilă mofturos ! Şi cum măgăruşul se cam posomorâse de la o vreme, spiriduşul hotărâse să îl ajute să nu se transforme într-unul morocănos de-a binelea.

Editura Liternet, 2004

Au discutat până în zori. Spiriduşul susţinea că nu poate interveni în lumea oamenilor mari, însă cu măgăruşul şi cu unicornul nu era de glumit. Mai ales că unicornul ştia foarte bine ce puteau face spiriduşii! Aşa că începând din următoarea dimineaţă, Ciupicilă avu un nou locatar în grajd: măgarul din piaţă. De fapt... Fusese adusă în zori... Da, da, adusă ! Măgarul acela ce îi păruse bătrân, chiar urât se dovedi a fi o măgăruşă de toată frumuseţea. Ceea ce l-a făcut pe măgăruş să se... îmbujoreze sub blăniţa lui şi să se cam bâlbâie când era Fumurica prin preajmă.

Editura Liternet, 2004

UMBRA

„Nu-i nevoie să mă zoreşti! Cu bună ştiinţă am rămas în urmă, stăpâne...”

Măgăruşul se opri speriat... Adevărat că iuţise pasul, dar de zorit nu-şi amintea să fi zorit pe cineva şi nici stăpânul cuiva să fi fost. Hm! Cum ştia că era din cale afară de uituc, întoarse capul către locul de unde venea vocea. Doar, doar se va lămuri.

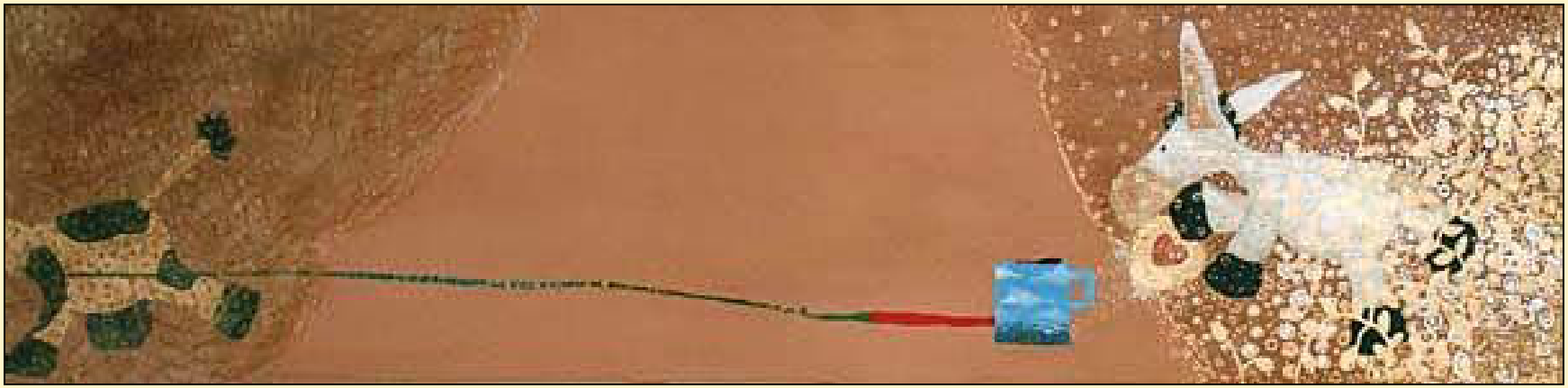

„Ştiu că îţi este frică de întuneric. Dar uite ce lună plină luminează cărarea!”

„De unde poţi şti că îmi este frică ? Cui îi e frică ? I-ha... Mie nu !” Doar unicornul ştia de teama lui. Sau cel puţin, aşa credea măgăruşul.

Editura Liternet, 2004

„Când eşti umbră aşa, ca mine, simţi un lucru ca acesta. Până şi celelalte umbre şi-au dat seama... Nu-i nevoie să spui nimic, stăpâne! Mi-ar fi plăcut însă să pot povesti copiilor şi nepoţilor mei că am slujit un măgăruş din cale afară de curajos. Din păcate, alde noi nu avem copii ! Doar dacă..."

Cum luna obosise de atâta plimbat de una singură printre stele si se cuibărise printre nori trăgând un pui de somn, umbra dispăruse şi ea şi măgăruşul se trezi din nou singur.

Ce o fi vrut să spună umbra ?

Cât pălăvrăgise cu umbra, uitase de teamă. Însă întunericul ce îl înconjura din toate părţile îl făcu să pornească la trap până la grajd unde îl aştepta culcuşul lui de fân.

De obicei, nu se aventura aşa de unul singur prea departe. Doar de data aceasta îl prinsese noaptea la iaz. Pesemne era şi niţel visător, însă nu ar fi recunoscut nici în ruptul capului...

„Da, stăpâne... îţi place să visezi.."

Editura Liternet, 2004

„Ufff, iar umbra asta cu vorbăria ei supărătoare...”

Ciupicilă, căci despre el e vorba, începu să fredoneze înciudat. Doar nu o să asculte tot ce spunea dumneaei, umbra, care, cam nepoliticoasă, dispărea şi apărea după bunul ei plac.

„Aşa blană fumurie şi mătăsoasă nu am mai văzut altundeva! Şi nici altă măgăruşă care să ronţăie mai delicat iarba cea verde...”

Se opri brusc. Erau gândurile lui sau iar umbra aceea băgăcioasă ?

Chicoteala ce îl însoţi ar fi trebuit să îl supere şi mai tare. Însă măgăruşul băgase de seamă ceva: nu îi mai era teamă de întuneric!

Şi zâmbind, doar cum un măgăruş poate să zâmbească, se întoarse către umbra lui:

„Şi ce spuneai tu, umbră ? Alde voi nu aveţi copii... doar dacă...”

Probabil au discutat ei mai multe. Noi însă... nu tragem cu urechea! Pentru că nu e frumos! Doar v-am mai spus acest lucru: oricât de curioşi am fi... poate doar cu ochiul! Şi doar pentru a vedea bebeluşul umbrei... Ca să nu mai vorbim de mândria lui Ciupicilă de a fi tătic!

Editura Liternet, 2004

Şi de nu vă vine a crede, spiriduşii au fost naşi. Ba chiar s-au ocupat de educaţia juniorului, căci se împăcaseră de o bună bucată de vreme Între noi fie vorba: cu siguranţă de la Ciupicilă au avut foarte mare grijă cu tiparele de încăpăţânare pentru viitorii măgăruşi.

Editura Liternet, 2004